

פנינים יקרים

מתורת רבותינו הקדושים מביאלא

- ליקוטי אמרים ככתבם וכלשונם מספרי רבותינו הקדושים •

פרשת מסעי

בני ישראל" - ובאו מקראי קדש אלה להגיד לנו וללמד אותנו דרך נלך בו במסעות האלה, וזהו "אלה מסעי בני ישראל" כך צריך להיות מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים טרם כל, המדריגות מחויב האדם להיות 'סור מרע', בחינת יציאת מצרים משערי טומאה וממדות רעות ואח"כ להיות בבחינת 'ועשה טוב' ולידע ממדרגה למדרגה ולבא לבחי' קדושים תהיו. (בית יעקב מסעי)

עמוד קלב

• מבשר טוב •

ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם. (לג ב)

הרי לנו, שכל המעשים הגשמיים של בני ישראל יתהפכו לתורה הקדושה, כיון שכל דבר שאחד מישראל עושה, בפנימיותו ושרשו הוא תורה, כמ"ש חז"ל [זוה"ק ח"ג עג.]: "הקב"ה ואורייתא וישראל חד הוא", ע"כ. הרי שישראל הם עצם התורה הקדושה, ונשמתם היא חלק מהשי"ת כידוע. [וכו'].

יודוע משמיה דהרה"ק בעל אוהב ישראל מאפטא זצוקלה"ה, שאמר שכמו שכתוב בתורה המ"ב מסעות שהלכו ישראל

• תולדות אדם •

אלה מסעי בני ישראל. (לג א)

מנה שאמר 'אלה' מסעי בני ישראל, ובכל מקום שאמר 'אלה' פסל הראשונים. גם הכא קאי על מעשה בני גד ובני ראובן, שהלכו אחר דברים המדומים, שעשו מעיקר טפל, כנ"ל. מה שאין כן "מסעי בני ישראל". כי המ"ב מסעות נסעו על פי ה', כדי ליכנס לארץ ישראל בקדושה עליונה.

עמוד רה

• היהודי הקדוש •

אלא מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים וכו' ואלה מסעיהם למוצאייהם. (לג א)

דהנה ענין מסעי בני ישראל, הוא על דרך המבואר בספרים כי כל איש ישראל נקרא 'הולך' כי הוא הולך בכל יום ובכל עת ממדרגה למדרגה, וכאשר שמעתי ממורי היהודי הקדוש מפרשיסחא זצ"ל: כי כל איש מישראל אי אפשר להיות עומד במדרגה אחת, כי אם לא הטיב מעשיו ומדותיו היום מיום אתמול, ידע נאמנה כי היום נגרע ערכו ועומד במדרגה פחותה מיום שעבר. כי איש ישראלי הוא הולך תמיד בין לטב בין לביש, וזה סוד "מסעי

גופא מתקנים תיקונים גדולים. וספר זה יהיה לעתיד לבוא תורה חדשה.

וכן הוא גם במשנה באבות [ג טז] "הכל נתון בערבון ומצודה פרוסה על כל החיים החנות פתוחה והחנוני מקיף והפנקס פתוח והיד כותבת".

והיינו אפילו המעשים הפשוטים כמו מסעות בני ישראל היד כותבת, וכן פירש ר' עובדיה מברטנורא "הכל נתון בערבון - רגלו הי דבר נש אינון ערבין ביה לאתר דמתבעי תמן מובילין יתיה" [סוכה נג.]. ומסעות בני ישראל אינם רק אמצעי לבוא למחוז חפצם כדי לקיים מצוות, אלא עצם הנסיעה כדי לעשות רצון השי"ת היא מצוה ולכן כותבים אף אותם בספר.

וביאור עומק הדברים כי מבואר בספרים הקדושים שבשמים דנים האדם עפ"י תחילת מחשבתו של אדם אם היא לטובה, ואפילו אם לבסוף לא היו תוצאותיו טובות לפעולתו, אך לרעה אין מתחשבים בכוונה לא טובה ואם אדם היה לו כוונה רעה ולבסוף יצא מכך תוצאה טובה דנים לפי התוצאה בפועל ולא לפי המחשבה, ומחשבים לפי עצם הפעולה והתוצאות.

ובאמת שלא רק על ידי המסעות שהלכו בני ישראל היה בזה תיקונים, אלא גם עם הרצון לבד ללכת לגלות ולעשות רצון השי"ת, עם הרצון לבד יכול לתקן ולפעול תיקונים גדולים.

ס"ג מסעי תשע"א צפת

במדבר, ומסעות אלו הם חלק מהתורה הקדושה, כמו כן לעתיד לבוא ילמדו את מסעות הבעל שם טוב הקדוש, והם יהיו חלק מן התורה, והביאור בדבריו: דכיון שמסעות הבעל שם טוב הקדוש היו לשם שמים, יעשה מהם תורה. [וכו'].

כמו כן היה בשיעבוד מצרים, דאיתא בזוהר הקדוש [ח"א כז.] על הפסוק [שמות א יד] "וימררו את חייהם בחומר ובלבנים ובכל עבודה בשדה", וז"ל: "כגוונא דא אמרו מארי מתניתין, וימררו את חייהם בעבודה קשה - בקושיא, בחומר - בקל וחומר, ובלבנים - בלבון הלכתא, ובכל עבודה בשדה - דא ברייתא, את כל עבודתם וגו' - דא משנה". וביאורו, שבני ישראל תיקנו בשיעבודם תיקונים גדולים והעלו ניצוצי הקדושה מן הקליפות, ומעבודה קשה זו נעשתה תורה.

סוגות התשובה, פתיחה

• מבשר טוב •

ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם. (לג ב)

וזה הפירוש "ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם" והרי כל התורה הקדושה משה רבינו כתב, רק הביאור במה שכתב משה רבינו את מסעי בני ישראל, היינו שמעצם מסעי בני ישראל נעשה תורה.

וזה גם הפירוש במשנה באבות [ב א] "וכל מעשיך בספר נכתבים" היינו אפילו המעשים הפשוטים נכתבים בספר לראות אם ינצל אותם האדם לטובה. ובמעשים אלו

• הרה"ק מלבער טוב •

ויסעו ממרה ויבואו אילמה. (לג ט)

וַאֲיִן התפילה עולה ישר לשמים רק על ידי התחזקות ושמחה. וכשהאדם הוא בהתחזקות ושמחה בתפלתו, אז יש לו תחנה ודביקות במקום קבלת התפילה, כי תפלתו מגיע בשער התפילה. וממילא האדם המתפלל מגיע לשם – כל זה על ידי השמחה והתחזקות, כמו שכתוב בפסוק "ויסעו ממרה ויבואו אילמה". כשאדם נוסע 'ממרה' שהיא בחינת עצבות, ובא להתחזקות ושמחה – כי שמחה היא ענין חוזק "ובאילים שמים עשרה עינות מים" וגו', הרומז על י"ב שערים שיש לתפלה למעלה בשמים, שהם לעומת י"ב שבטים כנודע.

והיינו, שכאדם בשמחה כנ"ל תפלתו עולה לשמים ישר, כידוע שתפלה

צריך להיות בשמחה. וכדרך שכתוב [תהלים ק] "עבדו את ה' בשמחה", ודרשו חז"ל במדרש תהלים לענין תפלה, וכל זה [על ידי] "באילים" – היינו בהתחזקות ושמחה כנ"ל, וכדרך שאיתא מן הצריכים חיזוק וגו' תפלה. "ויחנו שם", הרומז שמגיעים לכל זה בשלימות.

עבודת הלב אות יט

• דברי בינה •

ויסעו ממדבר סיני ויחנו בקברות התאווה. (לג טז)

על דרך שאמרו כדי לעמוד בתפלה מתוך דברי תורה. דאיתא: "בראתי יצר הרע בראתי לו תורה תבלין". והנה אם אין האדם מבטל תאות לבו ומתפלל, יוכל להיות שיהיה ח"ו כמו שאיתא בזה הקדוש: "צווחין ככלבין הב' כו'. שאם האדם אינו מבטל התאות מקודם, נמצא שהוא

מעשי הצדיקים

לְטוֹב בְּעֵינֵיהֶם תְּהִינָה לְנָשִׁים. (לו ו)

בחור אחד ביקש מרן בעל חלקת יהושע זיע"א שיאמר לו מי היא בת זוגו ואת מי יקח לו לאישה.

ענה לו רבינו כי בנות צלפחד שאלו את ה' למי יהיו לאנשים, והוא השיבם "ל טוב בעיניהם תהינה לנשים" (במדבר לו ו), והקב"ה עצמו הוא יושב ומזווג זיווגים, ובכל זאת לא אמר להם מי הם בני זוגם.

(עבודי')

אור יקות

מאוצרו של הרה"ח חיים שלום פרוש ז"ל

ויסעו ממרה ויבאו אילמה – מיד שהאדם מתרחק מעצבות – ויסעו ממרה – זוכה הוא להתחזק בשמחה – ויבאו אילמה – מלשון אלים ותקיף.

(הרה"ק מלברטוב, ויאמר משה)

• חלקת יהושע •

ויסעו מחרדה ויחנו במקהלות. (לג כה)
ויסעו מחרדה, להנצל מחרדת הדינים ולהמתיקם - העיקר ויחנו במקהלות, על ידי מקוה נמתק - כי ויקהל' איתא [בתולדות אדם פרשת ויקהל, ועוד] בגימטריא 'מקוה', אמן כן יהי רצון.

עמוד 122

• תולדות אדם •

מעלת השבתות של בין המצרים
זאת ידוע כי הימים שבין המצרים הם ימי צער, והם בחשכות גדול מחמת התגברות כח הרע שבימים האלו, ומאוד צריך האדם להתגבר בזה הזמן. וכ"א יום שבין המצרים, מכוונים נגד הכ"א יום שמראש השנה עד שמיני עצרת. והמתקן את נפשו בכ"א יום שבין המצרים, אז יוצא לזכות בימי הדין הנ"ל, כי כבר תיקן כל הצריך לו, ואין עוד לירא מיום הדין, כי הימים נהפכו לרצון ולרחמים, [וכו']. וביותר יכול התיקון להיות בשבתות שבין המצרים, כי הם גדולים יותר מכל שבתות השנה.

פרשת מטות עמ' רח

מתפלל על התאווה שמתאווה; לפרנסה ולרפואה וכדומה - שהיא תאווה כמו כל התאוות.

ולכן צריך לבטל מקודם התפלה את כח היצר הרע והתאוות, ואז יהיה תפלתו מקובלת. שיהיה רק כפי רצון השם יתברך ואהבת ישראל.

וזה ויסעו ממדבר סיני, שהיא התורה. ועל ידי זה ויחנו בקברות התאווה, שקברו את התאוות, על ידי התורה, שהוא התבלין ליצר הרע, ועמדו על ידי זה בתפלה. וזה שתרגום: "קברי דמשאלי". שבהתפלה עצמה צריך לקבור התאווה - שלא יחשוב טובתו כלל. ואז ויחנו בחצרות, שמזה בא ליראת השם יתברך האמיתי, שהוא רק מחמת גדלות השם יתברך בלבדו, "בגין דאיהו רב ושליט עיקרא ושרשא דכל עלמין" [וזה]. שיראת השם יתברך צריך להיות גם כן על זה האופן: כי יראת העונש ויראת מניעת הטוב, הוא גם כן מחמת תאוה. אבל עיקר יראת השם יתברך, צריך להיות גם כן על האופן הזה, שידע רק גדלות השם יתברך ולא יחשוב לטובת עצמו כלל, כי אם מחמת גדלות השם יתברך.

עמוד רנב

הפצת הגליון השבוע - פרשת מסעי
 נתרם לעילוי נשמת
 הרה"ח ר' אהרן ישעי' בהרה"ח שלום חיים ז"ל
 פרוש
 ת.נ.צ.ב.ה.